

Додому, додому... (скорочено)

Григір Тютюнник

Григір Тютюнник

Додому, додому... (скорочено)

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Так непомітно й літечко збігло. Сонце вже не гріло, як раніше. На груші жовтіли кругленькі пахучі гнилички й осипалися додолу, а деревця на розсаднику підросли, уквітчалися густим листям – тепер їм ні гайворони, ні вепри не страшні.

І от настав день, коли Данило востаннє обходить розсадник, обмотує перевесельцями з сіна наймолодші деревця, щоб не мерзли в люті морози. Тоді каже до Кузьки, що збиратимуться.

І знову, як і весною, складає Данило у лантух своє добро, замикає сторожку, рушницю у руки і гайда. А ліс прощально шумить йому услід і ронить пожовкле листя під ноги. Данило думає про те, що незабаром настане зима і йому треба буде щовечора йти на ферми сторожувати худобу. А Кузька радіє, бо скучив уже і за крикливою бабою Оксьоншею, і за хлібом, умоченим у молоко, і за приятелем своїм Шарком із сусідського двору.

Вийшли з лісу на луки. Сіно тут уже було давно скошено й звезено у стоги, лелек не видно, відлетіли, тільки ящірки шастали інколи обіч дороги та маленькі сірі пташки-посмітюшки спурхували попереду.

Вже недалеко було до села, коли Данила з Кузькою догнав Однокрил. Данило сказав: "Самому добре, а гуртом краще!" І далі пішли втрьох: попереду Данило, за ним Кузька, за Кузькою Однокрил.